Tekfir Fitnesi

Muhammed Nasıruddin el-Albani
Terceme: Ebu Muaz Seyfullah Erdoğmuş

بســــــــــــم الله الرحمن الرحيم

Şüphesiz hamd yalnız Allah'adır. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet verdiğini kimse saptıramaz. O'nun saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur. O, bir ve tektir, O'nun ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki, Muhammed Allah'ın kulu ve Rasûlüdür.

Bundan sonra[1]

Şüphesiz umumi tekfir meselesi yalnız hükmedenler için değil, hükmedilenler için de aynı şekilde büyük ve eski bir fitnedir. Kökeni eski islamî fırkalardan Havariç (haricîlik) diye bilinen fırkaya dayanır.[2]

Maalesef bazı davetçiler, Kitap ve Sünnet ismi altında, şu iki sebepten ötürü Kitap ve Sünnet hududundan çıkmaktadırlar;

Birincisi; İlimde sığlık

İkincisi -ki bu daha önemlidir- onlar şeriat kaidelerini tefakkuh etmiyor (anlamıyor)lar. Hâlbuki bu, sahih İslamî davetin esasıdır. Bundan çıkanların hepsi, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemin övdüğü, hatta Rabbimiz Azze ve Celle'nin bundan ayrılanları "Allah ve Rasulüne karşı çıkmak" olarak açıkladığı "Cemaat"ten ayrılmaktadır. Allah Azze ve Celle buyurur ki;

"Kendisi için doğru yol belli olduktan sonra, kim Peygamber'e karşı çıkar ve müminlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız; o ne kötü bir yerdir."(Nisa 115)

İlim ehli katında mesele açıktır. Allah Teala, "Kendisine doğru yol belli olduktan sonra Rasule karşı çıkarsa" kavlini, müminlerin yolundan başkasına uymaya izafe etmiştir; "ve müminlerin yolundan başka bir yola giderse, onu o yönde bırakırız ve cehenneme sokarız"

---

[1] Bu risale Şeyh Albani'nin 12.5.1413(7.11.1993) tarihinde kasete alınan konuşmasının metnidir. Bu, matbu olarak Ukaşe Abdulmennan'ın hazırladığı "Fetava'ş-Şeyh Elbani ve Mukaranetuha Bi Fetava'l-Ulema" adlı 1415 ve 1416 yıllarında basılan eserin 238-253. sayfaları arasında yayınlanmıştır.

[2] Fırkalar ile ilgili eserlerde Havariç ismiyle bilinen birkaç fırka vardır. Onlar başka bir isimle (İbaziye) bugüne kadar devam etmiştir. Bu İbaziye fırkası yakın zamana kadar kendi içine kapalı idi ve yayılma davaları yoktu. Birkaç seneden beri bazı risaleler ve kitaplar ile eski hariciliğin aynısı olan akidelerini yaymaya başladılar. Ancak onlar, bir Şiilik hasleti olan takiyye ile gizlenmekte, "Biz haricî değiliz" demektedirler. Lakin müsemmanın hakikatleri değişmedikçe isimler de değişmez. Onlar, büyük günah işleyenleri tekfir etme konusunda hariciler ile birdirler.

Müminlerin yoluna uymak veya uymamak cidden önemlidir. Müminlerin yoluna uyan âlemlerin Rabbi katında kurtulmuştur. Müminlerin yoluna muhalefet edenin varacağı yer ise cehennemdir ve orası ne kötü bir varış yeridir!

Eski ve yeni birçok taifeler, müminlerin yolunda bulunmaya önem vermeyip, Kitap ve Sünnetin tefsiri hususunda akıllarının kontrolünde hevalarına tabi oldukları için sapmışlar, salih selefimizin üzerinde bulunduğu yoldan ayrılarak tehlikelere düşmüşlerdir.

Ayetteki “ve müminlerin yolundan başkasına uyan” ifadesini Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in sahih hadislerinde geçen ifadeler te’kid etmektedir.

Burada bu hadislerden bazısını kaydedeceğiz. Bu hadisler bütün Müslümanlar tarafından bilinir fakat bu konuda bilmedikleri şudur; bu hadisler, Kitap ve sünnetin anlaşılmasında müminlerin yoluna sarılmanın zaruri ve vacip olduğunu göstermektedir!

İşte bu nokta, Tekfir cemaati diye bilinen kimselerin ve kendilerini cihada nisbet eden bazı cemaatlerin yanılgı ve gaflete düştüğü noktadır. Bunlar kendilerini salihler ve ihlâslı kimseler olarak değerlendiriyorlar ama Allah katında kurtulanlardan olmak için bu tek başına yeterli değildir.

O halde müslümanın şu iki şeyi bir araya getirmesi kaçınılmazdır;

1- Allah Azze ve Celle için niyette doğruluk ve ihlâs

2- Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in üzerinde bulunduğu yola güzelce tabi olmak.

Kitap ve Sünnet ile amel edip bunlara davet etmek hususunda ihlâslı bir Müslüman olmak yeterli değildir. Bilakis buna izafe olmak için metodun düzgün ve sahih olması gerekir. Bu da ancak ümmetin salih selefinin üzerinde bulunduğu yola tabi olmak ile tamam olur.

Az önce bahsettiğimiz sabit hadislerden birisi yetmiş üç fırka hadisidir. Dikkat edin! Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki; “Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldılar. Hıristiyanlar da yetmiş iki fırkaya ayrıldı. Ümmetim ise yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan bir tanesi hariç hepsi de ateştedir.” Dediler ki; “o (kurtulan) hangisidir?” buyurdu ki; “Cemaattir.” Diğer rivayette; “Benim ve ashabımın üzerinde bulunduğumuz yolda olanlardır.”

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem’in bu cevabı ile daha önce geçen ayetteki “müminlerin yolundan başkasına uyanlar” ifadesi örtüşmektedir. Böylece ayetin umumuna girenlerin ilki Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in sahabeleridir.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem bu hadiste; “Benim üzerinde bulunduğum yol” demekle yetinseydi, Kitap ve sünneti hakkıyla anlayanlar için bu yeterli olurdu. Lakin Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, Allah Subhanehu ve Teâlâ’nın, kendisi hakkındaki şu kavlini amelî olarak uygulamıştır; “Müminlere karşı pek şefkatli ve merhametlidir.”(Tevbe 128)

Ashabına ve tabi olanlarına kurtuluş fırkasının alametini kendisinin ve ashabının üzerinde bulunduğu yol olarak açıklaması, onlara şefkatinin ve merhametinin kemalindendir.

Arap lügatini, nâsih ve mensûhu bilmek gibi Kitap ve sünnetin anlaşılmasına vesile olan bilgiler konusunda Müslümanların genel, davetçilerin özel olması gibi bir ayrım caiz olmaz. Bilakis bütün bunlardan önce üzerinde peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabının bulunduğu yola dönmek zorunluluğu vardır. Çünkü onlar, eserlerinden ve sîretlerinden anlaşılacağı gibi, ibadette Allah için en ihlâslı olanlar idiler, Kitap ve Sünneti bizden daha iyi anlarlar. Diğer övülmüş hasletlerde de onların ahlakıyla ahlâklanılır ve edepleriyle edeplenilir.

Bu hadis, faydaları ve sonuçları bakımından Sünen'de Irbaz Bin Sâriye Radıyallahu anh'den rivayet edilen Raşid halifeler hadisine benzemektedir. Diyor ki; "Rasulullah Sallallahu aleyhi ve sellem bize sabah namazını kıldırdı. Sonra bize döndü ve gözleri yaşartan, kalpleri ürperten etkili bir vaaz etti. Birisi dedi ki;

"Ey Allah'ın Rasulü! Sanki bu vaaz, veda eden bir kimsenin öğütleridir. Bizlere ne vasiyet diyorsunuz.?" Buyurdu ki;

"Size Allah'tan korkmanızı, Habeşi bir köle olsa dahi (idarecinizi) dinleyip itaat etmenizi vasiyet ederim. Sizden kim Benden sonra yaşarsa birçok ihtilaflar görecektir. Bu yüzden sünnetime ve hidayete erdirilmiş raşid halifelerin sünnetine sarılmanız gereklidir. Ona azı dişlerinizle ısırır gibi sarılıp, bırakmayın, sizleri sonradan ortaya çıkmış işlerden sakındırırım. Şüphesiz her sonradan icad edilmiş şey bid'attir. Her bid'at de cehennemdedir."[3]

Bu hadis önceki hadiste geçen sualin cevabına şahitlik etmektedir. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetini, sünnetine sıkı tutunan ashabına yönlendiriyor. Sonra "ve benden sonra Raşid halifelerimin sünnetine" buyuruyor.

Şu durumda akidemizi, ibadetimizi, ahlakımızı ve gidişatımızı kavramak istediğimizde, daima bu esas üzerinde hareket etmemiz zorunludur. Müslüman için zaruri olan bu hükümlerin anlaşılması için salih selefimizin metoduna dönmekten başka yol yoktur. Ta ki kurtuluş fırkasından olmak hakikat olsun.

Geçen ayetin ve hadislerin gösterdiklerine dikkat etmeyen eski ve yeni pek çok taifeler, doğal bir sonuç olarak kendilerinden öncekilerin Kitap, sünnet ve salih selef yolundan saptıkları gibi bu konuda sapmıştır. İşte bu sapanlardan biri de eski ve yeni haricîlerdir.

Bu zamanda –hatta uzun zamandan beri- tekfir fitnesi şu ayetin etrafında dönüp durmaktadır; "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."(Maide 44) derin anlayışları ve dakik bilgileri olmadan buna tutunmaktadırlar.

Bilmekteyiz ki bu ayet tekrar ediyor ve son kısmında üç ayrı lafızla geliyor; "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."(Maide 44) "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar

---

[3] Ahmed (4/126, 127) Ebu Davud (4607) Tirmizi (2815, 2816) İbni Mace (42, 44) İbni Ebi Asım es-Sünne (1/29-30) İbni Hibban (1/104) İbni Abdilberr Cami (2/222, 224) Hakim (1/65, 96, 97) Taberani (18/537-602, 617, 625) Beyhaki (10/114) Cem'ül Fevaid (127) Darimi (95) Tahavi Şerhu Müşkili'l-Âsar (1/85-87) Teyalisi (2615-16) Sahihtir.

zalimlerdir."(Maide 45) "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fâsıklardır."(Maide 47)

Bu ayette sadece ilk lafzı alıp tekfire huccet getirmek tam bir cahillik eseridir. Zira onlar, Kur'ân'da ve sünnette geçen bütün "el-küfr" lafızlarını değerlendirmeden bunun dinden çıkaran küfür olarak anlamlandırıyor, bu şekilde küfre düşenler ile Yahudi, Hıristiyan ve diğer İslam dışı dinlere mensup müşrikler arasında fark olmadığını iddia ediyorlar.

Kitap ve sünnet lügatinde geçen her küfür lafzını her zaman bu hatalı anlayışlarıyla yorumlayarak etrafında dönüyorlar.

"el-Kafirûn" kelimesi – bu kelime her zaman tek bir anlamda değildir – aynı konuda diğer iki lafız ile; "zalimler" ve "fasıklar" kelimeleri ile de tarif edilmiştir ki, zalim veya fasık olmakla vasıflananın mutlaka dinden çıkmasını gerektirmez. Böylece "kâfir" diye vasıflanan da bunun gibidir.

Bir kelimede farklı anlamlar bulunmasına Kitap ve sünnet lügati olan Arap lügati delil olmaktadır. Bu yüzden Müslümanlar üzerine hükmedecek kişinin salih selefin metodu ışığında geniş bir Kitap ve sünnet bilgisine sahip olması gerekir. Kitap ve sünneti anlamak ise ancak Arap lügatinin edeplerini ve inceliklerini bilmekle mümkün olur.

Eğer ilim talibinin Arap lügatini bilmek konusunda eksiği varsa bu eksikliği gidermek için kendisinden önceki ilim ehlinin, özellikle de üstünlüklerine şahitlik edilen ilk üç asırdaki âlim ve imamların anlayışlarına müracaat etmelidir.

Ayete dönelim; "Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir."(Maide 44) burada küfür kelimesiyle kastedilen nedir? Dinden çıkaran küfür mü yoksa başka bir şey mi kastedilmiştir?

Derim ki; bu ayette dikkatli olmak zorundayız. Zira burada bazı İslam hükümlerinden çıkaran amelî küfür kastedilmiştir. Bu anlayışımızda dayanağımız; ümmetin derin âlimi, Kur'ân tercümanı İbni Abbas Radıyallahu anhuma'dır – ki bu sapık fırka mensupları dışında- Müslümanlar onun tefsir ilminde yegane imam oluşunda icma etmişlerdir.

İbni Abbas r.a. bizim bugün sahip olamadığımız işitme yollarına sahipti. İnsanlar bugün bu ayeti ancak yüzeysel olarak, tafsilatını bilmeden anlamaya çalışmaktadır. İbni Abbas r.a. der ki; "Bu, zannettikleri küfür değildir." Ve "Bu küfür, dinden çıkaran küfür değildir." Yine der ki; "O küfrün altında bir küfürdür."

Muhtemelen haricîler müminlerin emiri Ali Radıyallahu anh'ı dinden çıkmakla itham edip bunun akabinde müminlerin kanlarını dökmüşler, onlara müşriklere yapmadıkları şeyleri yapmışlar, bunun üzerine İbni Abbas r.a.; "İş onların dediği gibi değildir. Bu ancak küfrün altında bir küfürdür" demiştir.[4]

Tercümanul Kur'an olan İbni Abbas r.a.'nın bu ayetin tefsiri hakkındaki bu kısa cevabı, ayetin başka şekilde anlaşılmasına imkân vermemektedir.[5]

---

[4] Bkz.: Elbani es-Sahiha (6/109 no;2552)

[5] Şeyh İbni Useymin der ki; "Şeyh Elbani İbni Abbas Radıyallahu anhuma'nın sözüyle böyle delil getiriyor ki diğer âlimlerin de kabul ettiği budur. Nitekim başka naslar da bu gerçeği

“Küfür” kelimesi Kur’an’da ve hadislerde pek çok yerde zikredilmiş olup bunların hepsinin dinden çıkaran küfür olduğuna yorumlanmasına imkân yoktur.[6]

Sahihayn’de meşhur Abdullah b. Mes’ûd Radıyallahu anh hadisi buna misaldir: Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: “Müslümana sövmek fusuk, onu öldürmek ise küfürdür.” Burada küfür kelimesi taatten çıkmak anlamındaki masiyet anlamındadır. Lakin Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) beyan konusunda insanların en fasihi olarak sakındırmada mübalağa ifadesi ile: “onu öldürmek ise küfürdür” buyurmuştur.

Diğer taraftan bu hadisteki: “Müslümana sövmek fusuktur” ifadesini ilk bakışta “Allah’ın indirdiği ile hükmetmeyenler fasıkların ta kendileridir” ayetindeki lafızda geldiği üzere fısk anlamı üzerine tefsir etmemiz mümkün müdür?

Cevap: Bu, dinden çıkmak anlamına gelen küfür kelimesinin müteradifi de olabilir, dinden çıkmak anlamına gelmeyen küfrün müteradifi de olabilir. Ancak Kur’an Tercümanı (İbn Abbas Radıyallahu anhuma’nın) belirttiğine göre burada kastedilen; küfrün altında bir küfürdür.

Bu hadis, burada kastedilen küfrün bu manada olduğunu desteklemektedir. Zira Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur: “**Eğer müminlerden iki gurup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin. Şayet biri ötekine saldırırsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın**.”(Hucurat 9) Allah Azze ve Celle, hak yolda olan fırkaya karşı savaşıp isyan eden gruba da mümin demiş, hadiste “Onu öldürmek küfürdür” buyrulmakla beraber Allah bagî topluluğun kâfir olduğuna hükmetmemiştir.

---

desteklemektedir. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem; “Müslüman’a sövmek fusuk, onu öldürmek küfürdür” buyurmuştur. Bununla beraber insan bu sebeple dinden çıkmaz. Zira Allah Teâlâ buyuruyor ki; “Eğer müminlerden iki gurup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin. Şayet biri ötekine saldırırsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın. Eğer dönerse artık aralarını adaletle düzeltin ve (her işte) adaletli davranın. Şüphesiz ki Allah, âdil davrananları sever. Müminler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki esirgenesiniz.”(Hucurat 9-10) lakin tekfir fitnesine düşenler buna razı olmayınca “Bu rivayet İbni Abbas’tan sahih olarak gelmemiştir, kabul edemeyiz” demeye başladılar. Onlara denilir ki; “Nasıl sahih olmaz? Sizden daha üstün ve daha alim olanlar bunu kabul etmişlerdir. Sizler ise; “kabul edilmez” diyorsunuz?!! Şeyhulislam İbni Teymiye, İbni Kayyım ve başkaları gibi uzman âlimler bu rivayeti kabul edip sahih diyerek nakletmişlerdir. Hem sizin dediğiniz gibi İbni Abbas Radıyallahu anhuma’dan rivayeti sahih olmasa bile bunun dinden çıkaran küfür olmadığını gösteren başka naslar vardır. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in şu hadisi gibi; “İnsanlardan şu iki sınıfta küfür vardır; nesebe hakaret etmek ve ölü üzerine çığlık atmak” şüphesiz bunlar dinden çıkarmaz. Lakin ilimde eksiklik ve Şeriatın kaidelerinde anlayış kıtlığı Şeyh Elbani’nin dediği gibi bu sapıklığı getirmiştir. Şüphesiz kötü irade, kötü anlayışı getirir. Zira bir insan bir şeyi istediğinde anlayışı istediği şekle uyar ve böylece naslardan sapar. Âlimler katında bilinen bir kaidede denilir ki; “Önce delil çıkar sonra buna itikad et.” Önce itikad edip sonra ona delil bulmaya kalkarsan sapıtırsın. Bu sapmanın üç sebebi vardır; 1- Şer’î ilimde sermaye kıtlığı 2- Şeriatın kaidelerini anlamadaki kıtlık 3- kötü niyete mebni kötü anlayış

[6] İbni Useymin der ki; Şeyhul İslam İbni Teymiye’nin; “Küfür mutlak olarak zikredilirse bundan büyük küfür kastedilir” sözünü yanlış yorumlayıp bu ayetten tekfire delil getiriyorlar. Hâlbuki Şeyhul İslam belirlilik takısı (marife) olarak gelen “el-küfr” ile belirsizlik ifade eden (nekre) “küfr” kelimesi arasında ayrım yapmıştır. Vasfa gelince burada “hâulâi kâfirun” ve “hâulâi’l-kafirun” diyebiliriz ve burada kastedilen dinden çıkarmayan küfürdür. Vasıflanan fiil ile vasıflanan fail arasında fark vardır. Bu ayeti bu şekilde yorumlayarak hükmederiz. Allah’ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmek dinden çıkaran küfür değil, amelî küfürdür. Zira hükmeden kişi doğru yoldan çıkmıştır. Bu konuda kendisinden önce koyulmuş devlet kanunuyla hükmeden kişi ile bu kanunu koyan kişi arasında fark vardır. Öyleyse önemli olan, bu kanunun semavi kanuna muhalif olup olmamasıdır.

O halde İbn Abbas Radıyallahu anh'ın geçen ayeti tefsirinde dediği gibi, burada kastedilen küfrün altında bir küfürdür.

Müslümanın müslümanı öldürmesi taşkınlık, haddi aşmak, fısk ve küfürdür. Lakin burada kastedilen küfür amelî de olabilir, itikadî de.

Burada Şeyhulislam İbn Teymiyye'nin ve kıymetli öğrencisi İbn Kayyım el-Cevziyye'nin ince detayları içeren şerh ve açıklamalarını bahsetmek yerinde olur. Çünkü onların, sancağı Tercumanu'l-Kuran tarafından veciz ve özlü ifadeyle yükseltilen “küfrün bu şekilde taksimi” etrafında uyarıda bulunma hususunda üstünlükleri vardır. İbn Teymiyye rahimehullah ile arkadaşı ve öğrencisi İbn Kayyım el-Cevziyye, daima itikadi küfür ile amelî küfrün ayırt edilmesinin zarureti üzerinde durmuşlardır. Aksi halde müslüman, bilmeden fitneye düşer ve Müslümanların cemaatinden ayrılarak eski haricilerden veya yeni haricilerin kuyruklarından olur.

Sözün kısası, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in: “Müslümanı öldürmek küfürdür” hadisi mutlak olarak dinden çıkaran küfür anlamında değildir.

Bu konudaki hadisler gerçekten çoktur. Bunların tamamı geçen ayeti kısır anlayışlarıyla yanlış anlayıp bunun itikadî küfür anlamında olduğu şeklindeki tefsire tutunanların aleyhinde delildir.

Şuan için bu hadis bize yeter. Zira bu hadis, müslüman bir kimsenin müslüman kardeşini öldürmesindeki küfrün itikadi küfür değil, amelî küfür anlamında olması hususunda kesin bir delildir.

Tekfir cemaatine veya onlardan sayılanlara dönecek olursak, hüküm sahipleri, onların sancağı altında yaşayanlar ve onların yönetimlerinde vazife alanlar hakkında bunu mutlak kullanarak onların küfür ve dinden çıktıklarına hükmediyorlar. Şüphesiz bu onların fasit bakış açılarından kaynaklı olup onların günah işlemeleri sebebiyle kafir oldukları düşüncesine dayalıdır.[7]

Şunu anlatmak da faydalı olacaktır: Tekfir cemaatinden bazı kimselerle karşılaşmıştım. Sonra Allah Azze ve Celle onları hidayet etti.

Onlara dedim ki: “Sizler bazı hüküm sahiplerini tekfir ediyorsunuz. Peki cami imamlarını ve hatiplerini, müezzinleri ve mescid hizmetlilerini neden tekfir ediyorsunuz? Medreseler ve başka yerlerdeki şer'î ilim öğreten üstadları neden tekfir ediyorsunuz?

Dediler ki: “Zira onlar o hüküm sahiplerinin Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmetmelerine razı olmuşlardır.”

Dedim ki: “Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmedilmesine kalpleriyle razı olmuşlarsa böyledir. Bu takdirde amelî küfür, itikadî küfür haline gelmiş olur. Hangi hakim Allah'ın indirdiğinden başkasının bu asra daha uygun olduğuna itikad ederek hükmeder de Kitap ve Sünnette gelen şer'î nasların hükmünü layık görmezse şüphe yok ki bu hakimin küfrü yalnızca amelî bir küfür değil, itikadî bir küfür olur. Onun bu hükmüne razı olan kimse de onun hakkındaki küfür hükmüne dahil olur.[8]

[7] Şeyh İbn Useymin dedi ki: “Allah'tan afiyet dileriz”
[8] Allame el-Elbani ek olarak dedi ki: “Sonra da bunlar bizi batıl bir şekilde “Bu asrın mürciesi” diye lakaplandırıyorlar!!

Sonra onlara dedim ki: “Öncelikle sizler her hâkimin veya onların çoğunun kafir batılıların kanunlarıyla hükmettiklerini söylemeye güç yetiremezsiniz. Şayet Allah’ın indirdiğinden başkası ile hükmetmek hakkında sorulsa ve bu kanunların doğru olup bu asra daha uygun olduğunu, İslam’ın hükmünün uygun olmadığını söyleyerek cevap verirlerse hiçbir şüphe olmaksızın onlar gerçekten kâfir olurlar. Hükmolunanlara – bunlar arasında âlimler ve Salihler de vardır – gelecek olursak; peki mücerred olarak onların hükmü altında yaşamaları sebebiyle kafir olduklarına nasıl hükmedebiliyorsunuz? Nitekim sizler de onların hükmü altında yaşıyor fakat onların dinden çıkmış kâfirler olduğunu, Allah’ın indirdiği ile hükmetmenin vacip olduğunu belirtiyorsunuz. Sonra da kendinizin mazur göstererek: “Şer’î hükme mücerret amel ile muhalefet etmek, bu ameli işleyen kimseyi dinden çıkarmaz” diyorsunuz!!

Bu söz, sizin dışınızdakilerin de söylediğinin aynısıdır. Ancak sizler onlardan fazla olarak bu kimselerin kâfir ve mürted olduklarını söylüyorsunuz.

Onların yanlışlarını ve sapıklıklarını ortaya koyan sorulardan birisi de, onlara şöyle denilmesidir: “Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed’in Allah’ın rasulü olduğuna şahitlik eden, namaz kılan bir müslümanın dinden çıktığına ne zaman hükmedilir? Bir defa (mürted olması) yeterli midir, yoksa onun dinden çıktığını ilan etmesi gerekir mi?!!” Şüphesiz onlar bu sorunun cevabını bilemez ve doğrusunu bulamazlar. Onlar için şu darb-ı meseli örnek vermek zorunda kalıyoruz: “Bir kadı var ki, onun âdeti ve düzeni şeriatla hükmetmektir. Lakin bir hükümde ayağı kayıyor ve şeriata muhalif bir hüküm veriyor. Yani mazlumun hakkını alıp zalime veriyor. Kesinlikle bu Allah’ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmek değil midir? Onun dinden çıkaran küfürle kâfir olduğunu söyleyebilir misiniz?

“Hayır, bu ondan bir seferlik sadır olmuştur” diyecekler.

Deriz ki: “Aynı hüküm tekrar ederse veya şeriata muhalif başka bir hüküm daha verirse o zaman kâfir olur mu?” Sonra bunun üç-dört sefer tekrar ettiğini söylesek, onun ne zaman kâfir olduğunu söyleyecekler? Şeriata muhalif hükümlerine bir sınır koymaya güç yetiremezler ve sonra onu bu yüzden tekfir edemezler.

İşte o zaman tamamen aksini söylemek mümkün olur. Buradan ilk hükmün Allah’ın indirdiğinden başkasının – onu helal sayarak - daha güzel görüldüğü ve şer’î hükmün çirkin görüldüğü anlaşılırsa, işte o anda, ilk seferde de olsa, onun dinden çıktığına hükmetmek sahih olur.

Bunun aksine göre: şayet onun içerisinde şeriata muhalefet ettiği on hüküm verdiğini görürsek ve ona “Allah’ın indirdiğinden başkasıyla neden hükmettin?” diye sorduğumuzda, “Canımdan korktum” veya “Rüşvet aldım” derse, bu, öncekinden daha kötü yapmış olmakla beraber, onun küfrüne hükmedemeyiz. Ta ki onun kalbinde Allah Azze ve Celle’nin indirdiğini layık görmediğini ifade ederse işte o zaman onun dinden çıkarak kâfir olduğunu söyleyebiliriz.

Sözün kısası: Küfrün, fısk ve zulümde olduğu gibi iki kısma ayrıldığını bilmek gerekir:

- Dinden çıkaran küfür, zulüm ve fısk. Bu, bütün bunları kalben helal görmeye bağlıdır.
- Dinden çıkarmayan küfür, zulüm ve fısk. Bu da bütün bunları helal saymamaya bağlıdır.

- Bir diğer dinden çıkarmayan kısmı ki, bu da amelî olarak helal saymaya bağlıdır.

Bütün günahlar – özellikle de bu zamanda amelî olarak helal sayılan faiz, zina, sarhoş edici içki içmek ve diğerleri – amelî küfürdendir. Mücerret olarak bu günahların amelî olarak helal sayılmasıyla işlenmesinden dolayı tekfir etmemiz caiz değildir. Ancak biz onların nefislerinde Allah ve rasulünün haram kıldıklarını haram olarak itikad etmediklerini kesin bilgiyle anlarsak, bu kalbî muhalefete düştüklerini bildiğimiz zaman onların dinden çıkaran küfürle kâfir olduklarına hükmederiz.

Ama bunu bilemezsek kafir olduklarına hükmetmemize yol yoktur. Zira bu takdirde biz Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in şu tehdidinin altına girmekten korkarız: "Bir kimse kardeşine "Ey kâfir!" derse bu söz ikisinden birine döner."

Bu anlamda gelen hadisler gerçekten çoktur. Burada büyük bir delaleti olanını zikrettim. Bu, müşriklerden birini öldüren sahabinin kıssasında gelmiştir. Bu müşrik, o müslüman sahabenin kılıç darbesini görünce "Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur" demiş, fakat sahabi ona aldırmayarak öldürmüştür. Bunun haberi Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem)'e ulaşınca buna şiddetle karşı çıkmış, sahabinin; o müşriğin sadece ölüm korkusuyla bunu söylediğini belirterek mazeret beyan etmesi üzerine "Kalbini mi yardın?" buyurmuştur. Bu hadisi Buhari ve Müslim Usame b. Zeyd Radıyallahu anh'den rivayet etmişlerdir.

Şu halde itikadî küfrün mücerret amel ile esasî bir alakası yoktur.[9] Büyük alaka sadece kalp iledir.

Bizler fasığın, günahkârın, hırsızın, zina eden veya faizli muamele yapanın ve benzerlerinin kalbini bilemeyiz. Ancak kalbindekini diliyle ifade ederse bu başkadır. Ameline gelince, şeriata amelî olarak muhalefet etmiştir.

"Sen muhalefet ettin, fasık oldun, günah işledin" deriz, lakin Allah Azze ve Celle indinde bize mazeret olması için, ondan dinden çıkması hükmüne dair bir şey açıkça ortaya çıkıncaya kadar,: "Sen kafir oldun, dinden çıktın" demeyiz. Sonra, Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in "Dinini değiştireni öldürünüz" hadisinin kapsamına girmemesi için, İslam'da bilinen hükmü ona getirilir.

Müslümanların hâkimlerini tekfir etrafında dönüp duran bu kimselere şöyle diyerek devam ettim:

O hâkimlerin dinden çıkmış kafirler olduğunu söyleyenler aynı şekilde, onlar üzerinde hüküm vermiş oluyorlar. Bu durumda üst olan bu hakimin onlara had cezası tatbik etmesi gerekir.

Lakin şuan sizler – eğer cedelden selamette kalırsak – dinden çıkmış o kafir hakimlere amelî bakımdan ne yapabilirsiniz?

Eğer: "Velâ ve berâ yaparız" derlerse, deriz ki: "Vela ve berâ güç yettiğince – kalbî ve ameli olarak – muvalat ve muâdâta (Allah için dostluk ve Allah için

[9] Allame el-Elbanî not olarak dedi ki: "Amellerden bazısı sahibini itikadî küfre düşürür. Zira bu ameller kesin bir şekilde sahibinin küfrüne delalet eder. Zira o küfrünü bu fiiliyle ortaya koyarak dilinin tabir etmesinin yerine geçer. Mesela bilerek, kasten Mushaf'ı pisliğe atmak gibi."

düşmanlığa) bağlıdır. Bunların mevcudiyeti için tekfiri ilan etmek ve riddeti yaymak şart değildir. Hatta vela ve bera, bidat ehli, fasık ve zalime karşı da uygulanır.

Sonra onlara diyorum ki: İşte o kafirler İslam beldelerinden pek çok yeri kuşatmışlardır. Maalesef bizler Yahudilerin Filistin'i istila etmesiyle müptela olduk.

Bizler ve sizler onların yaptıklarına karşı neye güç yetirebiliyoruz? Sizden biriniz kâfirlerden olduğunu zannettiğiniz o hâkimlerin karşısında durabilir misiniz?[10]

İşin bu tarafını bıraksanız ve esasları İslam hükümetinin esasları üzerine kurulan kaideyi te'sis etmeye başlasanız olmaz mı? Böylece Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in ashabını yetiştirdiği sünnete ve onların da esaslarını kurup yaydığı nizama uymuş olursunuz.

Burada pekiştirerek ve tekrar tekrar şunu hatırlatıyoruz: Bütün Müslüman cemaatlerin İslam hükmünün yeniden dönmesi hususunda çalışması zorunludur. Bu, sadece İslam topraklarında değil, bütün yeryüzünde Allah Azze ve Celle'nin şu kavlini gerçekleşmesi içindir: "Putperestler istemese de, dinini bütün dinlerden üstün kılmak için, peygamberini, doğruluk rehberi Kuran ve gerçek dinle gönderen O'dur."(Saf 9) Nitekim bazı müjdeleyici hadislerde bu ayetin ileride gerçekleşeceği bildirilmiştir.

Müslümanlar bu Kur'an nassını ve İlahî vaadi gerçekleştirmek için kararlı olmalıdırlar. Bunun apaçık yol ile olması zorunludur. Bu yol; dinden çıkarak kafir oldukları zannedilen yöneticilere başkaldırmak suretiyle olabilir mi? Sonra onların bu hatalı zanlarıyla beraber herhangi bir şey yapmaya da güç yetiremiyorlar.[11]

[10] Şeyh İbn Useymin dedi ki: "Bu gerçekten güzel bir sözdür. Yani Müslümanların idarecilerinin kafirler olduğuna hükmedenlerin eline, onların küfürlerine hükmetmekle ne geçiyor? Onları izale edebiliyorlar mı? Hayır, güçleri yetmiyor. Yahudiler elli sene kadar önce Filistin'i istila ettiğinde, Arabı ve acemi ile İslam ümmeti onları oradan çıkaramadı.Nasıl olur da dillerimizi bize hükmeden yöneticilere uzatabiliriz? Onları izale edemeyeceğimiz biliyoruz, sonra kanlar dökülecek, mallar yağmalanacak, hatta ırzlar yağmalanacak fakat neticeye ulaşılamayacaktır. Öyleyse bunun faydası nedir? Şayet insan kendisiyle Rabbi arasında o gerçekten dinden çıkmış kafir hâkimlerden birinin olduğuna inansa, bunu ilan edip yaymanın fitneye esir olmaktan başka bir faydası var mıdır? Şeyh Elbani'nin bu sözleri gerçekten güzeldir. Lakin biz ona ancak bunun helal olduğuna inanması halinde küfürlerine hükmedilmesi meselesinde muhalefet ediyoruz. Bu meselede düşünmeye ihtiyaç vardır. Zira biz diyoruz ki, Kim Allah'ın hükmüyle hükmettiği halde, Allah'ın hükmünden başkasının daha iyi olduğuna itikad ederse de kafir olur. Allahın hükmüyle hükmetmiş, fakat küfür akidesiyle kafir olmuştur.

[11] Şeyh İbn Useymin'e şu hususlar soruldu: Gençlerin çoğunun akıllarında yerleşen ve onlar arasında huruç meselesi olan bir şüphe şu şekildedir: "Bu yöneticiler kendi koydukları hükümleri kanun yaparak Allah'ın indirdiği ile hükmetmiyorlar." Bu gençler de onların dinden çıkarak kafir olduklarına hükmediyorlar. Buna binaen diyorlar ki: "Onlar bu küfürlerine devam ettikleri müddetçe onlarla savaşmak gerekir. (Müslümanların) zayıf halde bulunmalarına da itibar edilmez, Çünkü zayıflık hali ile ilgili durum, kılıç ayeti (Tevbe 5) ile nesh edilmiştir. Müslümanların Mekke'de üzerinde oldukları zayıflık merhalesiyle amel etmeye mecal yoktur.!!
Bu şüpheye şöyle cevap verdi: "Öncelikle şunu bilmeliyiz: Dinden çıkma hükmü (riddet) onlara tatbik edilebilir mi, edilemez mi? Bu da söz veya fiil olarak irtidada delalet eden (dinden çıktıklarını gösteren) delilleri bilmeyi gerektirir. Sonra muayyen bir şahsa bunu tatbik ederken herhangi bir şüphe söz konusu mudur, yoksa değil midir? Yani; bu fiilin ve bu sözün küfür olduğunu gösteren nas bulunmalıdır. Lakin burada bu muayyen şahsa küfür hükmünün tatbik edilmesi hususunda bir engel olabilir. Tekfire mani olan şeyler çoktur. Bunlardan birisi zan – bu cahilliktir – bir diğeri de galebe halidir. Ailesine: "Ben öldüğümde beni yakın ve külümü denize savurun. Zira Allah bana azap etmeye kadir olursa âlemlerde kimseye yapmadığı bir azap ile beni cezalandırır" diyen adam hakkındaki hadisi Buhari ve Müslim; Ebu Said el-Hudrî

Öyleyse menhec nedir? Takip edilmesi gereken yol nedir?

Şüphe yok ki sahih olan yol; Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in üzerinde olduğu, etrafında döndüğü, sahabelerinin her hutbelerinde "Yolların en hayırlısı Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in yoludur" diyerek hatırlattıkları yoldur.

Radıyallahu anh'den rivayet etmişlerdir. Bu adamına akidesi zahirde küfürdür ve Allah'ın kudretinden şüphe etmiştir. Lakin Allah onun cesedini bir araya getirip, ona hitap ettiğinde: "Ya Rabbi! Ben senden korktum" veya buna yakın bir söz söylemiştir. Bunun üzerine bağışlanmıştır. Onun bu fiili tevil edilmiştir. (Yani maksad ve muradı olan şeyden başkasına yorumlanmıştır.) Bu adamın bir benzeri de kendisine sevinç galip gelmesiyle devesinden tutarak: "Allah'ım sen benim kulumsun, ben de senin rabbinim!" diyen kimsedir. Bunu Buhari ve Müslim Enes Radıyallahu anh'den rivayet etmiştir. Bu söz küfürdür lakin bunu söyleyen tekfir edilmemiştir. Zira o, mağluptur, galebe altındadır ve sevincinin şiddetinden dolayı, aslında: "Allah'ım! Sen benim Rabbimsin ve ben de senin kulunum" demek isterken, "Allah'ım! Sen benim kulumsun, ben de senin rabbinim" diyerek hata etmiştir.
Küfür kelimesini söylemeye veya küfür fiilini yapmaya zorlanan kimse de, Kur'an nassından dolayı tekfir edilemez. Zira o bunu yapmayı istememekte ve seçme hakkına da sahip değildir.
Biz biliyoruz ki, bu yöneticiler nikâh, farzlar ve benzeri konular gibi şahsi meselelerinde mezheplerin ihtilafına göre Kur'an'ın delili ile hükmediyorlar. Ama insanlar arasında hükmetmeye gelince muhalefet ediyorlar. Onların bazı kötü âlimlerden kaynaklanan şüpheleri vardır. Onlar diyorlar ki: "Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem): "Siz dünya işlerinizi daha iyi bilirsiniz" buyurmuştur. Bu ifade geneldir, dünya ile ilgili bütün maslahatları kapsar, bizim bu konuda hürriyetimiz vardır. Zira Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) "Siz dünya işlerinizi daha iyi bilirsiniz" buyurmuştur." Muhakkak ki bu bir şüphedir. Lakin bu şüphe onlara hadlerin uygulanması, sarhoş edici içkilerin yasaklanması ve buna benzer hususlarda İslam kanunlarından ayrılma genişliği sağlar mı? Farzı muhal bazı iktisadi yasaklar hakkındaki şüpheleri geçerli olsa da bu hususta şüphe söz konusu olamaz.
Ortaya atılan karışıklığa gelince, bu konuda şöyle denilir: "Eğer Allah Teala kıtali farz kıldıktan sonra: "**Eğer içinizde sabreden yirmi (kişi) bulunursa, iki yüz (kişiyi) mağlub edebilirler. Ve eğer içinizden yüz (sabırlı kişi) bulunursa, kâfirlerden binini yener. Çünkü onlar (gerçeği) kavramayan bir topluluktur**."(Enfal 65)" buyurduysa bunlar kaç kişilerdir? Ona karşı bir. Sonra şöyle buyurmuştur: "**Şimdi, Allah sizden (yükünüzü) hafifletti ve sizde bir za'f olduğunu bildi. Sizden yüz sabırlı (kişi) bulunursa, (onların) iki yüzünü bozguna uğratır; eğer sizden bin (kişi) olursa, Allah'ın izniyle (onların) iki binini yener. Allah sabredenlerle beraberdir**."(Enfal 66)
Nitekim bazı alimler şöyle demişlerdir: "Şüphesiz bu zayıflık vakti hakkındadır. İlletiyle birlikte hüküm de döner. Allah Azze ve Celle on kişiye sabrı vacip kıldıktan sonra şöyle buyurmuştur: "**Şimdi, Allah sizden (yükünüzü) hafifletti ve sizde bir za'f olduğunu bildi**." Sonra deriz ki: "Bize göre bu meseledeki açık naslar muhkemdir. Bunun açıklaması Allah Teala'nın: "Allah bir nefse ancak güç yetirebileceği şeyi yükler" kavlindedir. Allah Subhanehu ve Teala kişiye ancak gücünün yettiği şeyi yüklemiştir. Yine: "Allah'tan gücünüz yettiği kadar korkun" buyurmuştur.
Şayet – kıymetli âlimlerin zikrettiği şartlara göre – farz edelim ki müşarun ileyhin bu yöneticiye huruc etmesi gereksin. Şüphesiz bu bizlere yine vacip olmaz. Biz bunu izale etmeye güç yetiremiyoruz. Mesele ortadadır. Lakin heva, sahibini meylettirir."
Allame Elbani ek olarak şöyle dedi: "Bana göre böyle bir muhalefet söz konusu değildir. Ben diyorum ki: "İnsanlardan birisi – isterse hüküm sahipleri dışında birisi olsun – İslam'ın hükmünden başka bir şeyi daha layık görürse, amelî olarak İslam ile hükmetse dahi kafirdir. Şu halde ihtilaf yoktur. Zira kalpteki esastır. Lakin sözümüz amel hakkındadır. Ben zannediyorum ki bir kimsenin şeriata muhalif bir kanunla Allah'ın kullarına hükmetmesi, mutlaka onu helal sayması ve şer'î kanundan daha hayırlı görmesi sebebiyle olur ve o kafirdir. Bu ortadadır. Aksi halde buna kim ihtimal verir?
Fakat buna; kendisinden daha kuvvetli olan insanlardan korkarak tatbik edemeyenler hakkında ihtimal verilmektedir. Böylece onlara müdahene (yaltaklık) etmiş olurlar. O halde deriz ki: bu yağcı kimse, diğer günahları işleyenler gibidir. Bu konudaki en önemli mesele; o yöneticilere huruc etmek gibi bir amel ile neticelenen tekfir meselesidir. Problem buradadır. Evet, şayet insanın gücü yetiyorsa Müslümanlara hükmeden kafir yöneticileri tasfiye eder. Bu hususta genişlik duyduğumuz şey, hakkında elimizde Allah'tan bir delil olan açık küfürdür. Lakin mesele o kadar kolay bir şekilde değildir.

Bütün Müslümanlara – özellikle de İslam hükmünün iadesine ehemmiyet verenlere – gereken şey, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)’in başladığı yerden başlamaktır. Bunu dile hafif iki kelimede özetliyoruz:

Tasfiye ve terbiye

Zira bizler, sadece yöneticilerin tekfirini ilan edip sonra da başka bir şey yapamayan o aşırıların gaflet ettikleri – veya bilmezden geldikleri - sabit ve köklü hakikatleri biliyoruz. Yöneticilerin tekfirini ilan edip kalacaklar sonra da kendilerinden – veya onlardan – sadece fitneler ve mihnetler sadır olacaktır!!

Bu son yıllardaki manzara onların da önündedir; Harem olan Mekke’de başlayan fitne Mısır’a sıçramış, seçkinler öldürülmüş, son olarak da Suriye’ye yayılmıştır. Sonra şuan hala Mısır ve Cezayir’de olanları herkes seyrediyor. Temiz Müslüman kanları bu fitneler ve belalar sebebiyle heder olmuş, daha başka bir çok belalara meydan vermiştir.

Bütün bunların sebebi, onların Kitap ve Sünnetin naslarından birçoğuna muhalefet etmiş olmalarıdır. Bunların en önemlilerinden birisi Allah Teala’nın: “And olsun ki, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan kimseler için Rasulullah’ta en güzel bir örnek vardır.”(Ahzab 21) kavlidir.

Eğer iddia olarak değil, hakikaten yeryüzünde Allah’ın hükmünü ikame etmek istiyorsak, kendilerine karşı durmaya ve savaşmaya gücümüzün yetmediği yöneticileri tekfir ile mi işe başlamalıyız? Yoksa Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)’in başladığı şeyle mi başlamalıyız?

Şüphe yok ki cevap: “And olsun ki, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok anan kimseler için Rasulullah’ta en güzel bir örnek vardır.”(Ahzab 21) ayetidir.

Lakin Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) ne ile başlamıştı?

İlmin rayihasından koklayan herkes kesinlikle bilir ki, Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) hakkı kabullenmeye istidadının olduğunu zannettiği fertleri davet etmekle başlamıştır. Sonra – Nebevî siyerlerden bilindiği gibi - sahabelerden ferdi olarak ona icabet eden etmiş, bundan sonra Mekke’de Müslümanlara baskı ve işkenceler uygulanmaya başlamıştır. Sonra birinci ve ikinci hicret emri gelmiştir. Ta ki Allah Azze ve Celle İslamı Medinetu’l-Munevvere’de yerleştirmiş ve güçlendirmiştir. Bundan sonra karşılaşmalar ve Müslümanlar ile bir taraftan kâfirler, diğer taraftan Yahudiler arasında çarpışmalar başlamıştır.

Öyleyse bizlerin de Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)’in yaptığı gibi insanlara gerçek İslam’ı öğretmekle işe başlamamız zorunludur. Lakin şuan bizim mücerret olarak sadece ta’lim ile yetinmemiz caiz değildir. Muhakkak ki İslam’a dinden olmayan ve yüce İslam binasının yıkılmasına sebep olacak bidatler girmiştir.

Bu yüzden davetçilerin İslam’a sonradan giren şeylerin tasfiyesi ile başlamaları gerekir.

İşte bu birinci esas olan tasfiyedir.

İkinci esasa gelince; bu tasfiye ile birlikte, yeni yetişen nesli tasfiye bidatlerden arındırılmış İslam üzere yetiştirmek (terbiye)dir.[12]

Bir asra yakın zamandır kurulan İslami cemaatlere, fikirlerine ve faaliyetlerine bakacak olursak, birçok temiz kanların dökülmesine sebep olacak şekilde zayıf delillerle, İslami hükümet isteyerek herhangi bir şey gerçekleştirmeksizin o kadar bağırıp çağırmış olmalarına rağmen onların çoğunun bir şey elde edememiş olduklarını görürüz.

Hala Kitap ve Sünnete muhalif akidelerini, Kitap ve Sünnete aykırı amellerini, şeriata muhalif başarısız denemelerini tekrar ettiklerini duymaya devam ediyoruz.

Son olarak diyorum ki: Davetçilerden biri – onun tabilerinden bu söze sarılıp gerçekleştirmelerini temenni ediyorum – şöyle demiştir: "Siz İslam devletini kalplerinize kurun ki sizin için yeryüzüne kurulsun"[13]

Muhakkak ki, Müslüman akidesini Kitap ve Sünnete göre tashih ederek kurarsa, böylece ibadetinin, ahlakının ve gidişatının da ıslah olacağında bir şüphe yoktur.

Lakin maalesef bu hoş cümle ile insanlar amel etmemektedirler. Müslüman devlet kurulması için bağrışmaya devam ediyorlar. Lakin faydası yok. Vallahi şairin şu sözü doğru çıkmıştır:

Kurtuluş umuyor ama gitmiyorsunuz yoluna

Muhakkak ki gemiler yüzemez karada.

Umulur ki insaf sahipleri için bu anlattıklarımız ikna edici olmuştur ve umulur ki yoldan çıkmışlara bir son olur. Allah yardımcımız olsun.

[12] Şeyh Useymin dedi ki: "Şeyh Elbani öncelikle İslam'ın arındırılmasını istiyor. Zira şuan İslam'a akaid, ahlak, muamelat ve ibadetlerle ilgili olmak üzere dört türde şaibeler girmiştir.
Akidede olan şaibeler: işte eşariler, işte mutezile, işte şu, işte bu fırkalar..
İbadetlerdeki şaibeler: işte sufiler, kadiriler, ticanîler vs.
Muamelattaki şaibeler: işte istismar edilerek helal sayılan faiz, işte mubah sayılan kumar
Öncelikle İslam'a giren bu şaibelerin tasfiye edilmesine ihtiyaç vardır. Bu işte de alimlerin ve ilim talebelerinin büyük gayretler sarf etmeleri gerekir. Bundan sonra da gençlik bu şaibelerden arındırılmış İslam üzere yetiştirilmelidir. İşte o zaman gençlik selim akide ve ahlaka, Kitap, Sünnet ve Salih selefe uygun edeplere çıkabileceklerdir.

[13] Şeyh Useymin dedi ki: Bu güzel bir cümledir. Allah yardımcımız olsun.

Şeyh Abdulaziz b. Baz (Rahimehullah)'ın Takrizi

Hamd Allah içindir. Salat ve selam Allah rasulüne, ashabına ve onun yoluyla hidayet bulanlara olsun. Bundan sonra:[14]

El-Muslimun dergisinin sayfalarında fazilet sahibi şeyh Muhammed Nasıruddin el-Elbani'nin – Allah onu muvaffak kılsın – "Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmedenlerin tafsilat olmaksızın tekfir edilmesi" hakkında kendisine sorulan soruya verdiği faydalı cevaplarını gördüm.

İçerisinde hakka isabet edilen, müminlerin yolundan gidilen, insanlardan hiçbir kimsenin; Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden kimseyi, kalbiyle helal saydığı bilinmeksizin mücerret bir fiille tekfir etmesinin caiz olmadığının açıklandığı ve bu konuda İbn Abbas Radıyallahu anhuma ile diğer seleften deliller getirildiği bu değerli sözleri beğendim.

Şüphe yok ki, onun, "Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir" "zalimlerin ta kendileridir" ve "fasıkların ta kendileridir" ayetini tefsir hususunda zikrettikleri doğrudur.

Nitekim küfrün büyük ve küçük olmak üzere iki kısımda olduğu açıklanmıştır. Aynı şekilde zulüm ve fısk da büyük ve küçük olmak üzere iki kısımdır.

Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmeyi veya zinayı, faizi ve üzerinde icma edilen diğer haramları her kim helal sayarsa, büyük küfürle kafir, büyük zulümle zalim ve büyük fıskla fasık olur.

Kim de helal saymaksızın bunları işlerse küçük küfürle küfretmiş, küçük zulümle zulmetmiş ve fısk işlemiş olur. Zira Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem), İbn Mes'ud Radıyallahu anh'ın rivayet etmiş olduğu hadiste: "Müslümana sövmek fusuk, onu öldürmek küfürdür" buyurmuş, bu çirkin işlerden nefret ettirmek için bu sözüyle küçük fıskı ve küçük küfrü kastetmiştir.

Yine Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in: "İki şey vardır ki insanlar bu hususlarla küfrederler: nesebe sövmek ve ölü için çığlık atmak" hadisi de böyledir. Bunu Müslim, Sahihi'nde rivayet etmiştir. Bir başka hadiste: "Benden sonra birbirlerinizin boyunlarını vurarak kafirlere dönmeyin" buyrulmuştur. Bunu da Buhari ve Müslim Cerir Radıyallahu anh'den rivayet etmişlerdir. Bu anlamda pek çok hadis vardır.

Her müslümana, özellikle de ilim ehline vacip olan; meselelerde sebat üzere olup o konuda Kitap, Sünnet ve ümmetin selefinin yolu ışığında hüküm vermek ve insanların çoğunun yolunu tuttuğu tafsilatsız olarak hükümleri mutlak kılmak yolundan sakınmaktır.

İlim ehli, Allah Subhanehu'nun yoluna tafsilat ile davette özen göstermeli, İslam'ı insanlara Kitap ve Sünnet'ten delilleriyle açıklamalı, onları istikamete teşvik etmeli, İslam ahkâmına muhalif olan her şeyden sakındırmak suretiyle nasihat ve tavsiyelerde bulunmalıdır.

---

[14] Bu notu Şeyh Allame Abdulaziz b. Baz, Allame Muhammed Nasıruddin el-Elbanî'nin geçen sözleri üzerine düşmüştür. Allah her ikisine de rahmet etsin. Nitekim bu notlar Mecelletu'd-Da've'nin 11.5.1416(5.10.1995) tarihli 1511 nolu sayısında neşredilmiştir. Yine el-Muslimun dergisinin 12.5.1416 (6.10.1995) tarih ve 557 nolu sayısında da yayınlanmıştır.

Böylece hak yolu açıklama, ona irşad etme ve Allah Azze ve Celle'nin "**Allah'a davet edip Salih amel işleyen ve ben Müslümanlardanım diyen kimseden daha güzel sözlü kim vardır?**"(Fussilet 33) ayetiyle, "**De ki: "İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah'a çağırıyorum, ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı (ortaklardan) tenzih ederim! Ve ben ortak koşanlardan değilim**."(Yusuf 108) ve "**Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğüt ile çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et**"(Nahl 125) ayetiyle amel ederek hakka muhalif şeylerden sakındırma hususunda Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in, Raşit halifelerinin ve kendilerinden razı olunmuş sahabelerinin yolu tutulmuş olur.

Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) de şöyle buyurmuştur: "Bir hayrı gösteren kimse onu işleyenin ecrinin aynısını alır."

"Kim bir hidayet yoluna davet ederse, kendisine de ona uyanların ecrinden bir şey eksilmeksizin aynısı yazılır. Kim de bir sapıklık yoluna çağırırsa, ona uyanların günahlarından bir şey eksilmeksizin kendisine de aynısı yazılır."

"Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem) Ali Radıyallahu anh'ı Hayber Yahudilerine gönderirken şöyle buyurmuştu: "Onları İslam'a davet et ve onlara Allah'ın hakkı olarak kendilerine vacip kılınanları haber ver. Vallahi Allah'ın senin vesilenle bir kimseyi hidayet etmesi senin için kızıl develerden hayırlıdır." Sıhhati üzerinde ittifak edilmiştir.

Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke'de on üç sene boyunca insanları Allah'ı birlemeye ve İslam dinine girmeye samimiyetle, hikmetle, sabır ve güzel üslup ile davet etmiş, ta ki Allah onun ve saadette öne geçen sahabilerinin eliyle hidayet vermiştir. Sonra Medine'ye hicret etmiş ve ashabı ile birlikte Allah Subhanehu'ya davetini burada hikmet, güzel öğüt, sabır ve en güzel olan mücadele ile sürdürmüştür. Nihayet Allah ona kâfirlere kılıçla cihadı meşru kılmış, böylece Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) ile ashabı (Radıyallahu anhum) en kamil kıyamı gerçekleştirmiş, Allah onları desteklemiş, yardım etmiş ve onları övülmüş sonuca eriştirmiştir.

Yardım ve güzel sonuç kıyamet gününe kadar işte böylece onlara güzellikle tabi olan, onların yolu üzerinde yürüyen kimselerindir. Allah'tan bizleri ve diğer Müslüman kardeşlerimizi onlara en güzel şekilde uyanlardan kılmasını, Allah'a basiretle, Salih amelle ve hak üzere sabırla çağıran bütün davetçi kardeşlerimizi kendisiyle karşılaşıncaya kadar bu yoldan ayrılmamakla rızıklandırmasını dileriz. Şüphesiz bunda Velî ve Kadir olan O'dur.

Allah'ın salat ve selamı peygamberimiz Muhammed'e, âl'ine, ashabına ve din gününe kadar onlara güzellikle uyanlara olsun.

Allame Şeyh Muhammed el-Useymin'in el-Elbani ve İbn Baz'ın Sözlerine Takrizi

İki şeyhin sözleri şu şekildedir:[15] Küfür bunu (Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmeyi) helal sayan kimsenin yaptığıdır. Ama buna muhalefet ederek onunla hükmeden isyan etmiş olur fakat kafir olmaz. Zira onu helal saymamıştır. Fakat korktuğundan, acizliğinden veya buna benzer bir sebepten dolayı bunu yapmıştır. Binaenaleyh, söz konusu üç ayetin[16], üç durumu vardır:

1- Allah'ın dinini değiştirerek Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden kimse dinden çıkaran büyük küfürle kafir olmuştur. Zira o, Allah'ın şeriatını beğenmeyerek kendisini Allah ile birlikte şeriat koyma yetkisine sahip saymıştır.
2- Nefsinin hevası ile hükmeden veya korktuğundan yahut buna benzer bir sebepten hükmeden kimse kafir olmaz lakin fasık olmuştur.
3- Taşkınlık ve zulüm olarak hükmeden – bu kimse kanunlar getirmez ama özel bir hüküm getirir. Mesela bir kimseden intikam almak için Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeder – buna da zalim denilir.

Böylece durumların farklılığına göre vasıflar değişiklik arz eder.

Âlimlerden şöyle diyen de vardır: "Şüphesiz bu üç vasıf tek bir kimseye ait vasıflardır. Her kâfir zalimdir ve her kâfir fasıktır." Bunlar şu ayetlerle delil getirirler: "Kâfirler zalimlerin ta kendileridir." "Fısk işleyenlere gelince, onların varacağı yer ateştir." Bu ayette kastedilen büyük fısktır.

Durum şeyh Elbanî'nin (rahimehullah) işaret ettiği gibidir. Kişi netice olur ona bakmalıdır. Mesele nazarî bir mesele değildir. Lakin mühim olanı; ameli olarak tatbik edilmesinin neticesinin ne olduğudur.

Allah'ın salât ve selamı peygamberimiz Muhammed'e, âl'ine, ashabına ve din gününe kadar onlara güzellikle uyanlara olsun.

---

[15] Şeyh İbn Useymin, el-Elbani'nin tekfir ve Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmetmek hakkındaki geçen sözlerinden ve Allame İbn Baz'ın Elbani'ye ek olarak söylediklerini okuduktan sonra, geçenleri özetleyen güzel bir not düşmüştür. Allah'tan onu faydalı kılmasını dileriz.

[16] Maide suresinin 44, 45 ve 47. Ayetlerini kastediyor.